

“อ้าว...มีอะไรจะพูดก็ว่ามา”

ทันทีที่คุณเกริกไกรเอ่ยทำลายความเงียบอันกดดันภายในห้องพร้อมกับปิดแฟ้มงานในมือลง หญิงสาวคนเดียวที่ยืนอยู่ในห้องนั้นก็เผยรอยยิ้มออกมาด้วยความโล่งใจ เพราะเธอยืนรอนานี่มานั้นนานอย่างอดทน รอยลักยิ้มมุ่มมอสองข้างแก้มเสริมให้ใบหน้างามหมดจดน่าเอ็นดูยิ่งขึ้น

“ชั้นจะเข้ามาขอโทษพ่อดี” ตะวันฉายพูดเสียงเบา เนื่องจากกลัวคุณเกริกไกรจะจับได้ว่ามีความยินดีปะปนมากับน้ำเสียงนั้นด้วย

จะไม่ให้ยินดีได้อย่างไร ในเมื่อตั้งแต่ตะวันฉายย่างเท้าเข้ามาในห้องนี้ คุณเกริกไกรก็สนใจอยู่แต่เอกสารในมือโดยไม่เหลียวแลมาทางเธอแม้แต่น้อย ราวกับเธอเป็นแค่ฝุ่นละอองที่ปะปนอยู่ในอากาศและไม่สามารถมองเห็นด้วยตาเปล่า แม้ว่าเธอพยายามแสดงความมีตัวตนโดยการทักทายท่านแล้ว แต่ท่านก็ยังเฉย เธอจึงยืนรอเสียบๆ ตั้งใจไว้แล้วว่าถ้าคืนนี้คุณเกริกไกรไม่พูดด้วย เธอจะไม่กลับไปนอนเด็ดขาด จะยืนหลับอยู่ในห้องนี้ละ

ผู้เป็นพ่อมองลอดแว่นและถามเสียงขริม “จะขอโทษเรื่องไหนล่ะ”

อู๋...เธออุทานในใจ คำถามแบบนี้ แปลว่าท่านคงไม่สบอารมณ์กับเรื่องยุ่งหลายๆ เรื่องที่เธอก่อไว้ละสิ

“ทุกเรื่องเลยคะ” เธอตอบอย่างรวบรัด ครั้นเห็นคุณเกริกโกรธทำเหม็นเฉยคล้ายไม่ได้ยินและตั้งท่าจะเปิดแฟ้มที่เพิ่งปิดเมื่อครู่ขึ้นมาอีกครั้ง ตะวันฉายก็รีบพูดเร็ว รวกับว่าถ้าช้ากว่านี้จะไม่มีโอกาสได้พูดอีก

“โดยเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อบ่ายนี้ ชันไม่คิดว่ามันจะเกิด...”

“แต่มันก็เกิด” คุณเกริกโกรธชัดเจน แม่น้ำเสียงจะไม่ดูตัน ติดจะปราณีด้วยซ้ำ แต่ก็ทำให้คนรู้สึกผิดอย่างตะวันฉายหน้าม่อลงถนัดใจ

“พ่อเคยสอนชันเสมอไม่ใช่หรือว่า อย่าทำใจให้ร้อนเหมือนชื่อ เวลาเกิดปัญหาให้มีสติและคิดให้รอบคอบก่อนทุกครั้ง อย่าให้อารมณ์มาอยู่เหนือเหตุผลและบงการการกระทำของเรา”

พร้อมกับพูด คุณเกริกโกรธวางแฟ้มงานลงบนโต๊ะและเดินมาโอบไหล่บุตรสาวที่ยืนคว้างอยู่กลางห้องพาเดินมานั่งลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน แล้วท่านจึงกลับไปนั่งที่เดิม ดวงตาหลังกรอบแว่นทอดมองไปยังบุตรสาว แล้วถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “บอกพ่อได้ไหมว่าชันไปทำอะไรที่นั่น”

“ที่นั่น” ของคุณเกริกโกรธ หมายถึงแผนกต้อนรับของโรงแรมแสงตะวัน ซึ่งเป็นโรงแรมมีชื่อแห่งหนึ่งบนเกาะช้างแห่งนี้ ที่คุณเกริกโกรธทุ่มเทแรงกายแรงใจและกำลังเงินไม่น้อยกว่าจะเติบโตจนเป็นที่น่าพอใจ

“ก็...พอดีชันกำลังหาข้อมูล” ตะวันฉายตอบเสียงอ่อย

“ว่าแล้ว” ผู้เป็นพ่อเอ่ยขึ้นทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘หาข้อมูล’ พลังสายหน้าอย่างระอา เพราะตั้งแต่ตะวันฉายเรียนจบกลับมาอยู่ที่เกาะช้างได้ไม่ถึงสามเดือน คุณเกริกโกรธก็ได้ยินคำนี้บ่อยครั้งจนท่านชกขยาด เพราะคำคำนี้มักจะมาพร้อมกับเรื่องยุ่งที่ตะวันฉายก่อขึ้นเสมอ

แม้ตะวันฉายจะเรียนจบมาจากคณะบริหารธุรกิจวิชาเอกการโรงแรมก็จริง แต่เธอกลับอยากเป็นนักเขียนนิยายพาฝันเป็นชีวิตจิตใจ ตั้งมั่นจริงจังว่ายังงี้ก็จะเป็นให้ได้

เธอพยายามเขียนนิยายมาตลอดสี่ปีนับตั้งแต่วันที่เริ่มฝัน จนวันนี้เธอ

มีนิยายรักค้างสต็อกอยู่ในมายต็อกคิวเมนต์แล้วถึงสิบสามเรื่อง ช่างน่าเศร้าเป็นที่สุด เมื่อทุกเรื่องที่เธอเขียนล้วนมีชะตากรรมเดียวกัน...คือเขียนอย่างไรก็ไม่จบสักที

“ชันจะหาข้อมูลเรื่องอะไรไปเขียนอีกละคราวนี้ พ่อจะบอกพ่อได้ไหม”

คุณเกริกโกรธเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ สองมือประสานกันหลวมๆ บนตัก ท่วงท่าผ่อนคลายพร้อมที่จะรับฟัง

“เรื่องรักคะ” ตะวันฉายตอบเสียงจะฉานม่นใจ แต่เหมือนคุณเกริกโกรธยังไม่ทัน เพราะรีร้อยบนหน้าผากปรากฏชัดขึ้นพร้อมกับหัวคิ้วที่ถูกกดเข้าหากัน หญิงสาวจึงต้องรีบอธิบายต่อ

“คือ...ทางสำนักพิมพ์พราวฝันเขาจัดประกวดงานเขียนประเภทนิยายรักคะ” ซึ่งตะวันฉายเพิ่งรู้ข่าวการประกวดในครั้งนี้เมื่อสองสามวันก่อนจากนิตยสารฉบับหนึ่งซึ่งวางอยู่บนชั้นหนังสือที่ล็อบบี้ของโรงแรม แล้วกำหนดเวลาในการรับผลงานก็เหลืออีกเพียงสามเดือนเท่านั้น

“แล้วชันก็สนใจ แต่...แต่ก็อย่างที่พ่อรู้แหละคะ คือชันมีปัญหาว่าเขียนนิยายรักไม่เคยจบสักที ชันเคยได้ยินมาว่าถ้าจะเขียนเรื่องรัก เราต้องเคยมีความรักมาบ้าง แต่ความรักสักครั้งชันก็ยังไม่เคยมี จะเอาข้อมูลที่ไหนไปเขียนล่ะคะ” ตะวันฉายพูดด้วยเสียงท้อแท้ ก่อนจะถามคุณเกริกโกรธต่อว่า

“พ่อคะ...ทำไมไม่มีผู้ชายคนไหนมารักชันบ้างคะ หรือเพราะชันเป็นผู้หญิงหัวสูงเลยไม่มีใครกล้าจับ”

“หัวสูง” ของเธอไม่ได้หมายถึงรสนิยม แต่หมายถึงส่วนสูงที่ไม่ใช่จะเกินแค่มาตรฐานหญิงไทยเท่านั้น แม้มาตรฐานชายไทยเธอก็ยังล้ำหน้าไปหลายเซนติเมตร

คุณเกริกโกรธยิ้มและบอกบุตรสาวเสียงนุ่ม

“ไม่ใช่ไม่มีใครรักลูก ปัญหาหมั้นอยู่ที่ลูกไม่รักใครเพราะคาดหวังว่าผู้ชายจะเสนดีเหมือนพระเอกในนิยายที่ลูกอ่านต่างหาก ชันรู้ใช่ไหม...ว่าคนธรรมดา มันต้องมีข้อเสียกันบ้าง ไอนิยายพาฝันที่ลูกคลั่งไคล้นะ นักเขียนเขาสร้างตัวละครขึ้นมาให้ดีเลิศเพียงใดก็ได้เพื่อจะ使人อ่านชอบ ถ้าเขาเขียนให้พระเอกนอน

กรน ตดเหม็น เธอเสียงดังเอ็ง ใครจะอยากอ่านนิยายเรื่องนั้น ลองลดความคาดหวังลงบ้าง บางทีลูกอาจจะมองเห็นใครบางคนที่แอบรักลูกอยู่ก็ได้”

ตะวันฉายหน้าอง้า เธอเห็นด้วยอยู่หรือคะกับคำพูดของคุณเกริกไกร แต่เธอก็ยังเชื่อหมดใจว่า ที่ได้มีความรัก ที่นั่นย่อมมีพระเอก ถึงผู้ชายคนนั้นจะนอนกรน ตดเหม็น เรื่อดังขนาดไหน เขาก็ยังดูดีปานเทพบุตรในสายตาของสาวคนรักอยู่ร่ำไป ไม่ได้หมายความว่าความรักทำให้คนตาบอดนะ แต่ความรักทำให้ทุกอย่างรอบตัวดูสวยงามต่างหาก นั่นคงเป็นสิ่งที่ความรักสามารถบันดาลให้มนุษย์ทุกคนรู้สึกได้ไม่แตกต่างกัน

“แล้วการที่ลูกไม่มีความรักนะ ไปเกี่ยวกับเรื่องที่คุณพ่อไว้เมื่อตอนบ้ายังไง ไหนเล่าให้พ่อฟังซิ”

คุณเกริกไกรรอกกลับมาเรื่องเดิม หลังจากตะวันฉายพูดอ้อมไปเรื่องอื่นเสียไกล

“ก็...เอ่อ...คือ...ชั้นอ่านนิยายเรื่องหนึ่ง นางเอกเป็นพนักงานต้อนรับในโรงแรม แล้วได้พบพระเอกที่เป็นนักท่องเที่ยวนำมาพัก แล้วก็รักกัน ชั้นก็เลยลองเลียนแบบดูบ้าง เพื่อจะพบรักคะ” ตะวันฉายเว้นจังหวะนิดหนึ่งเพื่อเรียบเรียงประโยคต่อไป แล้วพูดด้วยสีหน้าที่แสดงความผิดหวัง “แต่มันก็ไม่ใช่อย่างที่คิด”

หญิงสาวนี้ยกยอนถึงเหตุการณ์เมื่อตอนบ้าย...ตะวันฉายในชุดพนักงานต้อนรับของโรงแรมแสงตะวันกำลังจะเดินกลับบ้าน ซึ่งอยู่ห่างจากโรงแรมไม่ถึงห้าร้อยเมตร แต่เดินยังไม่ทันถึงประตูโรงแรมก็มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินตามหลังเธอมาในระยะประชิด และแอบลอบบันทึกเธออย่างจงใจในขณะที่เดินแซงขึ้นหน้า

แล้วต่อจากนั้นตะวันฉายก็ได้กระทำในสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง...

หน้าที่รู้ตัว เธอทั้งโกรธทั้งโมโหที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ จึงแกล้งแหยงเท้าเข้าไปขัดขานักท่องเที่ยวคนนั้นเป็นการเอาคืน คนถูกขัดขาหน้าคะมำไปกระแทกประตูกระจกของโรงแรม แม้จะไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรมากมายนอกจากมีเลือดกำเดาซึมนิดหน่อย แต่ก็กลายเป็นเรื่องราวใหญ่โตที่คุณเกริกไกรต้องลงมา

ไกลเกลียดด้วยตัวเองอยู่นานกว่าเรื่องจะจบลงด้วยดี

“แล้วเรื่องนายเคนกับนายสนเมื่อวานนี้ ก็เป็นการหาข้อมูลเหมือนกันละสิ”

คุณเกริกไกรเลิกคิ้วสูงขณะถาม ตะวันฉายพยักหน้ายอมรับ พยายามทำหน้าที่สำนักผิดเต็มที่ แต่ไม่แนบเนียนพอ เพราะเธอต้องกลั้นรอยยิ้มไว้ไม่ให้ปรากฏขึ้นมาอดสายตาผู้เป็นพ่อ

หลายเรื่องยุ่งที่เกิดขึ้นสอนให้ตะวันฉายรู้ว่า การทำตัวเหมือนนางเอกนิยายไม่ได้ทำให้พบรักกับผู้ชายแสนดีเสมอไป น่าสงสารเคนกับสน ที่การหาข้อมูลของเธอทำให้พวกเขา ‘งานเข้า’ ไปตาม ๆ กัน

“ไม่ต้องมายิ้ม ปานนี้สองคนนั้นจะละเป็นโจ๊กไปหรือยังก็ไม่รู้” คุณเกริกไกรปรามบุตรสาว ทั้งที่ท่าตนเองก็ยังคงยิ้มไม่สำเร็จ

“ก็ถ้าวันนี้ชั้นไม่ก่อเรื่องที่ลืบบี้เสียก่อน ชั้นก็ว่าจะไปขอโทษสองคนนั้นอยู่เหมือนกัน แต่พ่อไม่ต้องห่วงคะ พรุ่งนี้ชั้นจะไปขอโทษพวกเขาด้วยตัวเองแน่”

“ถ้าลูกกล้ารับผิดและกล้าขอโทษแบบนี้พ่อก็โกรธลูกไม่ลง แต่ชั้นรู้ใหม่ว่าพ่อไม่ได้รู้สึกดีด้วยเลยนะ ที่ต้องเสียบัตรรับประทานอาหารพร้อมที่พักฟรีอีกสามวันสองคืนให้คนที่บังอาจมาลอบบันทึกเธออย่างจงใจ แต่พ่อก็ต้องทำเพื่อรักษาชื่อเสียงของโรงแรมไว้ เห็นผลเสียของการแก้ปัญหาโดยไม่ผ่านการไตร่ตรองหรือยัง”

ตะวันฉายหน้าสลดเนื่องจากเสียใจในสิ่งที่ทำลงไปด้วยความหน้ามืดของตัวเอง เธอลุกจากเก้าอี้เดินอ้อมโต๊ะทำงานไปหาบิดาที่นั่งอยู่อีกฝาก พร้อมกับอ้าแขนโอบรอบกายของผู้สูงวัย และยื่นจมูกไปหอมแก้มสากระคายของท่านด้วยความรัก “ชั้นขอโทษคะพ่อ” เธอเอ่ยอ้อนราวกับเด็กเล็ก ๆ

“ไปนอนได้แล้วไป พ่อจะรีบทำงานต่อให้เสร็จ ปานนี้แม่เราหลับฝันดีไปสามสี่เรื่องแล้ว พ่อชักอิจฉา” คุณเกริกไกรโบกมือไล่อย่างไม่จริงจังนัก มีลูกสาวช่างอ้อน ทำเอาท่านใจอ่อนทุกที

เช้าวันใหม่มาเยือนอย่างรวดเร็ว ตะวันฉายเพิ่งรู้สึกว่าจะตัวเองหลับไปได้ไม่นานเลย ลืมตาอีกทีก็เห็นพระอาทิตย์สีส้มอมแดงเยี่ยมหน้าอยู่บนท้องฟ้านอกหน้าต่างแล้ว ตะวันฉายชุกตัวอยู่ในผ้าห่มนุ่มอย่างเกียจคร้าน นอนฟังเสียงคลื่นซัดสาดหาดทรายคลอเคล้ากับเสียงโหมบายล์ต้องลมดังกรูกริ่งอย่างไม่รู้เบื่อ

บ้านหลังนี้อยู่ติดทะเล ทุกเช้าที่ตื่นขึ้นมาตะวันฉายจะได้ยินเสียงคลื่นกระทบหาดระลอกแล้วระลอกเล่าดังดนตรีที่ธรรมชาติบรรเลงซบกล่อม ได้ยินครั้งใดก็ช่วยให้ผ่อนคลายจากเรื่องหนักใจหนักสมองได้เสมอ

เวลานี้ตะวันฉายคงมีเรื่องให้คิดหนักอยู่เพียงเรื่องเดียวเท่านั้น คือจะทำอย่างไรให้เขียนนิยายรักอบอุ่นชวนฝันให้จบได้ภายในสามเดือน เวลาที่ลัดน้อยถอยลงยิ่งกดดันให้เธอต้องเร่งหาข้อมูลเร็วขึ้น แต่จะไปหาที่ไหนนี่สิคือปัญหา

ขณะที่กำลังนอนคิดอยู่เพลินๆ ก็แว่วเสียงเปียโนปะปนมาในอณูของอากาศ ยามเช้า ตะวันฉายเงยหูฟัง และแน่ใจว่าเสียงที่ได้ยินต้องดังมาจากในบ้านนี้อย่างแน่นอน เมื่อจับทำนองได้ว่าเป็นเพลงอะไรเท่านั้นละ เธอรีบสลัดผ้าห่มออกจากตัวและแผ่นแผ่นลึกลงจากเตียงทันที เพราะคนที่ชอบนำเพลง *เวินยูเซย์* นี้อวดดีแถมทอลของโรแนน คิดดีจัง มาบรรเลงจนแทบจะกลายเป็นเพลงประจำตัวไปแล้วนั่นมีเพียงคนเดียวที่ตะวันฉายรู้จัก

หญิงสาวใช้นิ้วสางผมหยักศกเป็นลอนคลื่นยาวเคลือบหลังให้คลายออกจากกันอย่างลวกๆ พลางสำรวจตนเองในกระจกเงาบานใหญ่ตรงโต๊ะเครื่องแป้งติดกับตู้เสื้อผ้าที่ตั้งอยู่ปลายเตียง แล้วเมื่อเห็นว่าสารรูปโดยรวมของตนไม่น่าเกลียดอะไร แค่อัดต้องเช็ดคราบน้ำลายตรงมุมปากออกนิดหน่อยเท่านั้น เธอก็ส่งยิ้มกว้างให้เงาของตัวเองเหมือนเช่นทุกวันที่ตื่นขึ้นมา ก่อนจะตรงดิ่งไปยังที่มาของเสียงนั้นทันที

“ใครเอ่ย... มาเล่นเปียโนปลุกชั้นแต่เช้า”

คนเล่นเปียโนหยุดมือและหันไปตามเสียงร้องถามที่ตั้งลงมาจกบันไดราวกับเขารอคอยเวลานี้มานานนักหนาแล้ว

“พี่ยุทธ...” ตะวันฉายเรียกชายหนุ่มเสียงดังด้วยความตื่นเต้น ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าต้องเป็นเขา ตะวันฉายอ้าแขนถลาเข้าไปหาว่างสูงไล่เลี่ยกับตอนที่ยืนอยู่

หน้าเปียโนในห้องนั่งเล่น

“หยุดนะ! ห้ามกดที่เด็ดขาด” ยุทธการร้องห้ามเสียงเจี๊ยบราวกับเห็นตะวันฉายเป็นผู้ร้ายที่เขาต้องรีบปลดอาวุธ ทำเอาคนที่รีเข้ามาหยุดชะงักอยู่กับที่ ทั้งที่อีกก้าวเดียวเธอก็จะถึงตัวเขาแล้ว

“มาสภาพนี่แปลว่าเพิ่งลุกมาจากเตียง น้ำท่ายังไม่อาบ ไปจัดการตัวเองให้เรียบร้อยก่อนเลย” เขาสั่งเสียงดุ แต่ปากและตาก็ยิ้มพราวทีเดียว คนถูกสั่งทำหน้าอึ้งง้ำและพูดจาดัดพ้ออย่างแสนงอน

“ขอกอดให้หายคิดถึงหน่อยก็ได้ พี่ยุทธหายไปไหนตั้งหลายเดือนคะ”

แม้จะถูกห้ามไม่ให้กอด แต่ตะวันฉายก็เดินมาคล้องแขนชายหนุ่มไว้อย่างสนิทสนม เธอรักและเคารพยุทธการเหมือนพี่ชายแท้ๆ คนหนึ่ง เนื่องจากบิดามารดาเธอรับเขาเป็นลูกบุญธรรมตั้งแต่ตะวันฉายยังไม่ปฏิสนธิในครรภ์มารดาเลยด้วยซ้ำไป

คุณกริกไกรและคุณสายรุ้งก็เหมือนสามีภรรยาคนอื่นๆ ที่อยากมีลูกไว้เป็นโซ่ทองคล้องใจ แต่ผ่านไปหลายปีคุณสายรุ้งก็ยังไม่มีความหวังว่าจะตั้งครรภ์ ท่านทั้งสองจึงตัดสินใจรับเด็กกำพร้ามาอุปการะซึ่งก็คือยุทธการนั่นเอง หลังจากนั้นไม่นานคุณสายรุ้งก็ตั้งท้องตะวันฉาย ทำให้คุณกริกไกรมักล้อบุตรสาวคนเดียวอยู่บ่อยๆ ว่าเป็นลูกอิจฉา...ที่ฟ้าสั่งมาเกิด (ประโยคหลังนี้เธอต่อเอง)

“พี่เป็นตำรวจนะ จะให้ว่างงานเหมือนสาวช่างฝันบางคนแถวนี้ได้ยังไง”

เขาหันมาแหวะคนช่างๆ ก่อนจะวางมือลงบนศีรษะที่ปกคลุมด้วยผมหยักศกยาวเคลือบหลังพร้อมทั้งขยี้เบาๆ อย่างเอ็นดู

“ไปอาบน้ำแต่งตัวได้แล้วไป เดี่ยวจะได้ไปกินข้าวกัน ดูสิ... เป็นสาวเป็นแล้วนอนน้ำลายไหลเป็นคราบเขียว แล้วยังกล้าเอาน้ำมาให้เห็นอีก กิว กิว หน้าไม่อาย” ยุทธการเลื่อนมือที่ขยี้ผมเมื่อครู่มาแตะผิวแก้มขาวนวลที่มีรอยน้ำลายแห้งทิ้งไว้เป็นคราบซึ่งเจ้าตัวเช็ดออกไม่หมด แต่อยู่ๆ เขาก็หัดมือกลับไปชุกไว้ในกระเป๋ากางเกงและเมือนหน้าหลบดวงตากลมโตของหญิงสาวราวกับไม่อยากจะเห็น

แต่คนถูกว่ากลับกอดแขนยุทธการแน่นขึ้น เป็นการยึดตรึงไม่ให้เขาหนีไปไหน และแนบแก้มตรงที่มีคราบน้ำลายลงบนต้นแขนชายหนุ่มพลางดูไปมา

ที่จะแวะชมขนมไม่ไปตลอดทาง จนยุทธการต้องเดินชะลอเพื่อรอเธอ

ขณะที่ตะวันฉายกำลังก้มเก็บดอกไม้ที่ร่วงเกลื่อนพื้นเพื่อมาแซมผมอย่างที่เคย เธอก็เหลียวไปเห็นร่างสูงของใครคนหนึ่งกำลังก้มๆ เงยๆ อยู่ตรงแปลงดินห่างออกไปไม่ไกล แม้จะมีหมวกปีกกว้างบังบังใบหน้า แต่ตะวันฉายก็จดจำเขาได้แม่นยำ

“สน...สน...” ตะวันฉายเรียกพลางสาวเท้าอ้อมแปลงกุหลาบหนูไปหาคนที่สน คนสวนคนใหม่ที่เพิ่งมาทำงานได้เพียงสองสัปดาห์ มือที่จับเสียมชะงักจากงานที่ทำอยู่เมื่อได้ยินเสียงเรียก ใบหน้าคร่ำครมเงยขึ้นมาสบตา

“คุณชั้นมีอะไรให้ผมช่วยหรือครับ” สนถามด้วยท่าที่นอบน้อม ไม่มีวีแววโกรธเคืองแต่อย่างใด

“ไม่มีอะไรหรอก ฉันอยากขอโทษเรื่องวันก่อนที่ทำให้สนเดือดร้อน” พร้อมกับพูด ตะวันฉายนั่งยองๆ ลงข้างกองดินที่สนเพิ่งขุดไว้นั่นเอง

“ไม่เป็นไรครับคุณชั้น ผมอธิบายให้เกษเข้าใจแล้ว เกษยังฝากผมมาขอโทษที่เข้าใจคุณชั้นผิดไป”

ตะวันฉายยิ้มเจื่อนเมื่อได้ฟังคำพูดของสน แต่สีหน้าดูสบายใจขึ้นมาก

“ถ้าสนไม่โกรธฉันจริงๆ ฉันก็สบายใจ ฝากขอโทษแทนเธอด้วยนะ”

สนพยักหน้ารับคำ เธอยิ้มกว้างแล้วพูดว่า “ขอบใจนะสน ฉันฉันไปก่อนละ พี่ยุทธรออยู่”

“มีอะไรกันหรือ”

ยุทธการเอ่ยถามเมื่อตะวันฉายเดินอ้อมแปลงกุหลาบหนูกลับมานทางเดิน

“ชั้นทำเรื่องให้สนเขาเวียนหัวนิดหน่อยคะ เลยต้องไปขอโทษเขา ไม่งั้นไม่สบายใจ” หญิงสาวตอบตามตรง ที่จริงสนคงไม่เวียนหัวนิดหน่อยหรอก เพราะผู้ชายที่ถูกภรรยาที่เคารพรักเข้าใจผิดคิดว่ามีกิ๊กนั้น ถือเป็นเรื่องคอขาดบาดตายทีเดียว

“ถ้าระดับชั้นทำเรื่อง พี่ว่าไม่หน่อยแล้วละ” ยุทธการเข้ายิ้มๆ หญิงสาวตัวตลึงตาอ้อนคนรู้ทัน

ตะวันฉายไม่รู้ว่าสนมีภรรยาแล้ว เธอจึงพาตัวมาใกล้ชิดเขาเหมือนนางเอก

ในนิยายเรื่อง *คุณหนูไฮโซกับนายโลโซแสนกระจอก* ที่เธอเพิ่งอ่านจบไป หวังว่าความรักจะเกิด เธอจะได้มีข้อมูลไปเขียนนิยายรักของตัวเองบ้าง

แต่เรื่องจริงไม่มีใครเซตฉากให้เหมือนในนิยายนะสิ แต่ตะวันฉายเดินมาหาสนใต้ต้นเปิบข้างทางที่เพิ่งเดินผ่านมาเมื่อครู่ ยังไม่ทันจะวางมาดคุณหนูไฮโซใส่นายโลโซแต่อย่างใด ภูเขียวตัวยาวเพื่อยกก็หล่นตุบลงมาเฉียดปลายเท้าเธอไปเพียงนิดเดียว แม้ตามตำราจะกล่าวไว้ว่าภูเขียวคือสัญลักษณ์ของเพศตรงข้าม ถ้าฝันว่าภูเขียวแปลว่าจะได้พบเนื้อคู่ แต่ถ้าภูเขียวมาลื้อยกกันตัวเป็นๆ อย่างนี้ เธอคงไม่อยู่หนึ่งให้มันรัดอย่างแน่นอน แม้ว่าเธอจะอยากพบเนื้อคู่มากเพียงใดก็ตาม

เพราะภูเขียวเป็นสัตว์ที่เธอทั้งเกลียด ทั้งกลัว และทั้งขยะแขยงพร้อมกันได้ในเวลาเดียว

แล้วถ้ารู้ว่าจะมีงูเข้ามาร่วมในเหตุการณ์ด้วย ตะวันฉายคงไม่สวมรองเท้าส้นเข็มสูงสีนี้มาหรอก เพราะแค่กระโดดหลบงูด้วยความตกใจ เธอก็ชวนเซจวนเจียนจะล้มให้ได้ ถ้าไม่ได้สนมารับไว้เสียก่อนละก็ ตะวันฉายก็คงล้มกั้งไม่เป็นท่าหมดสวยได้เหมือนกัน

บังเอิญจริงๆ ที่เกษภรรยาต้องแก่ใกล้คลอดของสนแวะมาหาสนที่โรงแรมและเมื่อมาพบภาพสนซ้อนร่างตะวันฉายไว้ในอ้อมแขนจึงเข้าใจผิด เกษจึงต่อว่าสนทั้งน้ำตา ส่วนตะวันฉายก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นกิ๊กคนใหม่ น่าเจ็บใจตัวนั้นจริงๆ ที่เป็นต้นเหตุแท้ๆ แต่พอเกิดเรื่องก็เลื้อยหายไปแบบไร้ร่องรอย ตะวันฉายจึงไม่มีหลักฐานใดมายืนยันความบริสุทธิ์ใจของตนเองได้เลย

เถอะน่า...ทุกอย่างก็ผ่านไปแล้วด้วยดี ทีนี้ก็เหลือเคนอีกคนที่เธอต้องเคลียร์

เมื่อตะวันฉายก้าวเคียงข้างยุทธการเข้ามาในล็อบบี้ของโรงแรมก็พบว่า มีชายสองคนยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ คนหนึ่งเป็นชายหนุ่มรูปร่างผอมสูง เขาสวมกางเกงยีนสีสนิมเหล็กกับเสื้อยืดดอกกลีบลีลา มีลายเฟ้นต์เป็นรูปหัวกะโหลกสีดำเล็กบ้างใหญ่บ้างเปรอะไปทั่ว ส่วนชายอีกคนคงมีอายุเลยเลขสี่ไปมากแล้ว เพราะเริ่มมีผมขาวแซมให้เห็นประปราย เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าสดใสลายปลาดาวสีชมพูกับ

กางเกงสามส่วนตัวหลวมสีดำ ดูแล้วกลมกลืนไปกับสถานที่คล้ายนักท่องเที่ยวทั่วไป

ตะวันฉายเห็นพนักงานต้อนรับสาวสวยหน้าขณะส่งกระดาษขนาดเอสี่ให้คนที่สวมเสื้อลายหัวกะโหลก ชายหนุ่มมีสีหน้าผิดหวังและหันมาพูดอะไรบางอย่างกับชายสูงวัยที่ยืนอยู่ด้วยกัน และคงเป็นจังหวะเดียวกับที่ยุทธการเหลือบไปเห็นเข้าพอดี เพราะเขาเดินตรงรี่เข้าไปหาชายสองคนนั้นอย่างไม่ลังเล และเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเจือความประหลาดใจอยู่ไม่น้อย

“หมวดก้อง จำสม มาทำอะไรที่นี่ แล้งงาน...”

ยุทธการชะงักคำพูดค้างไว้ เมื่อเห็นสายตาของหมวดก้องและจำสมที่มองตรงไปยังตะวันฉายราวกับไม่ไว้ใจ

“อ้อ...นี่ชั้น...น้องสาวผมเอง ชั้น นี่หมวดก้องกับจำสม เพื่อนร่วมงานของพี่” ยุทธการรีบแนะนำ ตะวันฉายยกมือไหว้อย่างนอบน้อมพร้อมยิ้มกว้าง อวดลักยิ้มมุมทั้งสองข้างแก้มดูน่ามอง

“ไม่เห็นผู้กองเคยบอกเลยว่ามีน้องสาวสวยขนาดนี้” ปากนั้นต่อว่ายุทธการ แต่สายตาของหมวดก้องจับจ้องอยู่ที่ดวงหน้าขาวใสของตะวันฉายตลอดเวลา โดยไม่สนใจว่าคนที่เขาพูดด้วยเริ่มหน้าตึงขึ้นมาบ้างแล้ว

“แล้วนี่จะบอกได้หรือยังว่ามาทำอะไรกันที่นี่” ยุทธการรวกกลับมาแย้งเรื่องที่เขาสงสัย แต่สองคนที่ถูกถามก็ยังไม่มีการยอมเปิดปากเสียที

ตะวันฉายเริ่มรู้ว่าการที่มีเธอยืนอยู่ตรงนี้อาจทำให้ทั้งหมวดก้องและจำสมลำบากใจในการตอบคำถาม เพราะเรื่องที่ต้องการพูดอาจเป็นความลับของทางราชการ ซึ่งไม่ควรให้คนนอกอย่างเธอรับรู้ด้วย

“เชิญทุกคนตามสบายนะคะ ชั้นต้องขอตัวไปเคลียร์งานก่อน สายมากแล้ว” พูดจบตะวันฉายก็เลี้ยวออกมา แต่ถูกยุทธการตามมาคว้าแขนรั้งไว้ก่อนที่เธอจะเดินพ้นสายตา

“ขอพี่คุยธุระกับเพื่อนก่อน ชั้นเคลียร์งานเสร็จแล้วก็ลงมานะ พี่อยากไปเล่นน้ำทะเล” เสียงยุทธการนุ่มนวลต่างจากเวลาที่พูดกับ ‘เพื่อนร่วมงาน’ ลิบลับ ตะวันฉายพยักหน้า แต่เมื่อเดินห่างออกมาไม่กี่ก้าวเสียงหมวดก้องก็แว่วตามหลัง

มาให้ได้ยิน

“โอ้โฮ...ผู้กอง พูดกับน้องสาวนะนั่น ทำเสียงอ่อนอย่างกับอันแฟนเนาะ”

ตะวันฉายกลั่นยิ้ม อยากหันกลับไปมองหน้ายุทธการแทบแย้...แต่ก็ไม่ได้

ทำ

งานที่ตะวันฉายต้องเคลียร์นั้นไม่ได้อยู่ที่ออฟฟิศ แต่อยู่ในครัว ครัวที่กำลังวุ่นวายจนตะวันฉายคิดว่าตัวเองไม่ควรจะเข้ามาเวลานี้เลย มันดูผิดที่ผิดทางจนเธอไม่รู้ว่าเอาตัวไปอยู่ตรงไหนดี แต่เมื่อเข้ามาแล้วก็ยากที่จะถอยออกไปง่ายๆ เพราะเป้าหมายของเธออยู่ห่างออกไปประมาณสิบก้าวเท่านั้น

นั่นละ...เคน...ผู้ชายที่กำลังยืนคนซุบในหม้อสเตนเลสใบใหญ่อยู่หน้าเตา ตะวันฉายไม่กล้าเข้าไปใกล้กว่านี้ เพราะไม่รู้ว่าเคนจะโกรธเคืองเธอมากขนาดไหน ที่ก่อเรื่องยุ่งให้เขาวุ่นวายใจ แล้วยังมีหน้ามารบกวนการทำงานของเขากอีก ไหนจะยังมีผู้ช่วยเซฟซึ่งยืนแล่นอบนแข็งอยู่ข้างๆ เป็นอุปสรรคขวางอยู่ทั้งคน หนทางช่างไม่สะดวกเอาเสียเลย

“อ้าว...คุณชั้น เข้ามาหาเคนหรือครับ” พนักงานเสิร์ฟที่เดินถือถาดเปล่าเข้ามาในครัวถามขึ้น ทำให้คนที่ถูกเอ่ยถึงชะงักมือที่คนซุบและเงยหน้าขึ้นมามองมองเหมือนที่เคยมอง...ไม่แปลก ไม่เปลี่ยนไปจากเดิม

“คุณชั้นมาหาผมหรือครับ” เสียงทุ้มขุ่นของเคนยังนำฟังเสมอสำหรับตะวันฉาย

“จ๊ะ แต่เคนกำลังยุ่งไม่ใช่เหรอ ธุระของฉันไว้วันหลังค่อยคุยก็ได้”

“ไม่ยุ่งแล้วครับ คุยได้ แต่ผมขอเวลาล้างมือเดี๋ยวเดียว” เคนยังคงรักษาความสุภาพไว้อย่างสม่ำเสมอ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะตะวันฉายเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาต้องให้เกียรติเป็นธรรมดา หรือเพราะเธอเป็นลูกเจ้าของโรงแรมที่เขาต้องให้ความเคารพกันแน่

“ได้จ๊ะ งั้นฉันไปรอเคนข้างนอกนะ” คำตอบของตะวันฉายเรียกสายตาผู้ช่วยเซฟที่ยืนอยู่ข้างๆ เคนให้เหลือบขึ้นมามอง ตะวันฉายเห็นเคนเอื้อมไปกุมมือที่กำลังแล่นเอื้ออย่างกระแทกกระทั้นนั้นราวกับจะให้ความมั่นใจ เธอเปลือ

ยกมือขึ้นลูบหน้าตอนเดินออกมา รู้สึกราวกับหน้าตนถูกถือไปพร้อมเนื้อบนเขียง
ยังไฉ่ยังงั้น

“คุณชั้นว่ามีธุระจะคุยกับผม” ตะวันฉายได้ยินเสียงนุ่มเอ่ยถามจาก
เบื้องหลัง เธอละลายตาจากทะเลสีครามภายนอกที่มองผ่านผนังกระจกใส
หมุนตัวกลับมาเผชิญหน้ากับเคน

“ฉันอยากขอโทษที่วันนั้นฉันเป็นต้นเหตุให้เกิดการเข้าใจผิด” แต่ตะวันฉาย
เริ่มเรื่อง เคนก็ยิ้มกว้างอวดฟันขาวเรียงเรียบน่ามอง เขาโคลงหัวน้อยๆ ซึ่ง
ตะวันฉายคิดว่าช่างน่ารักเป็นที่สุด...นี่สิ...บุคลิกอย่างนี้ที่พระเอกนิยายเขาชอบทำ
กัน

“คุณชั้นไม่ต้องขอโทษหรอกครับ ผมเสียอีกที่ต้องขอบคุณคุณชั้น ถ้า
ไม่มีคุณชั้นมาใกล้ชิดผมอย่างวันนั้น มาร์กคงยังไม่รู้ใจตัวเองเสียที” ดวงตา
ของเคนปริบพราวที่เดี๋ยวเมื่อเอ่ยถึงชายผู้นั้น

ตะวันฉายยิ้มแหย่กลางยกมือลูบหน้าตัวเองอย่างหวาดเสียว มาร์กก็คือ
ผู้ช่วยเหลือที่แล่นเนื้ออยู่ข้างเคนในครัวเมื่อครูนั่นไง ใช่แล้ว...มาร์กเป็นผู้ชาย นีละ
ที่ทำให้ตะวันฉายเสียดายเคนเป็นที่สุด ก็เธอไม่รู้ว่าผู้ชายดูดีทำที่สุภาพอย่างเขา
จะเป็นสาวในร่างชาย เธอจึงหาทางเข้าไปตีสนิทพิชิตใจเซฟหน้าใสสุดหล่อดูบ้าง

แต่แล้วเรื่องก็กลับกลายเป็นมาร์กออกอาการหึงหวงเคนจนออกนอกหน้า
และเมื่อถึงเวลาพัก สองคนนั้นยังไปมีปากเสียงกันที่ห้องน้ำของพนักงานชายอีก
จนกลายเป็นประเด็นร้อนที่ใครไม่รู้ถือว่าตกข่าว คนในครัวยังลือออกมาให้ได้ยิน
อีกว่า สองคนนั้นแอบชอบพอกันมานานแล้ว แต่ต่างคนก็ต่างสงวนท่าที กลัว
คนอื่นจะรู้ว่าตัวเองไม่ใช่ผู้ชาย (แท้) ถ้าไม่มีเรื่องตะวันฉายละก็...ไม่รู้อีกนาน
แค่ไหนที่สองคนนั้นจะยอมเปิดใจและเปิดเผยเพศที่แท้จริงสักที

“อิจฉาเคนจังที่มีคนรักอยู่ใกล้ๆ ก็ขอให้รักกันมั่นคงนะ ดีใจด้วยจริงๆ”
จะมีอะไรที่ตะวันฉายสมควรพูดมากกว่าประโยคนี้อีกละ เคนก้มหัวน้อยๆ รับคำ
อวยพรนั้น ก่อนจะขอตัวกลับไปทำงานต่อ

หญิงสาวระบายลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก

ที่นี้ก็เหลือปัญหาของเธอ...ที่จะต้องแก้กันต่อไป

การตามล่าหาความรักเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการเขียนนิยายพาฝันนี้มัน
ช่างยากเย็นเสียจริง ในเมื่อบทบาทนางเอกนิยายที่เคยได้อ่านมาก็ลองใช้ไปหมด
แล้ว และก็ไม่ได้สำเร็จ แต่ไม่หอรอก...เธอยังไม่เลิกหวัง ความพยายามอยู่ที่ไหน
ความรักจะอยู่ที่นั่น...ตะวันฉายบอกตัวเองอย่างมั่นใจ